

“PikkuKakkonen”

Kakkosten sukuyhdistyksen kahdeskymmeneskahdeksas lehti

Hyvät sukulaiset

Edellisessä PikkuKakkosessa ihmettelin maailman menoa. Eipä se ole puolessa vuodessa parempaan suuntaan mennyt, melkeinpä päinvastoin. Sota Ukrainassa jatkuu, inflaatio pysyy korkeissa lukemissa, energiakriisi syvenee, ennustetaan Suomen ajautuvan taantumaan. Sähkön korkea hinta puhuttaa jatkuvasti. Puhutaan spot-hinnasta. Pohjoismaissa spot-hinta muodostuu Nord Pool sähköpörssissä. Sähkön markkinahinta määräytyy kunkin hetken kalleimman tuotannon mukaan. Haiskahtaa vähän siltä, että hinnan määrittämisessä on "valuvisa" ja sille "tarttis tehdä jotain". Toimii varmaankin normaaliaikana, mutta ei näin kriisi-aikana. Sähkön tuotantoa pitää lisätä, muutakin kuin aurinko- ja tuulivoimaa.

Hyvääkin on tapahtunut. Kulttuuritarjonta on palannut lähes korona-aikaa edeltäneelle tasolle. Konsertit, teatterit ja elokuvat pyörivät entiseen malliin. Savonlinnan oopperajuhlatkin pystyttiin järjestämään täysimääräisesti. Myös urheilun harrastusta ja kilpailemista pystyttiin harjoittamaan lähes normaalisti.

Sukutapaaminen ja sukuyhdistyksen varsinaisen kokous pidettiin tällä kertaa 20.8.2022 Jyväskylässä Jyväsjärven rannalla sijaitsevassa Alba-hotellissa. Paikalla oli lähinnä Jyväskylässä asuvia Kakkosia, tosin Anneli ja Eero Autere olivat saapuneet Vantaalta.

Ennen varsinaista kokousta nautittiin kahvitarjoilusta sekä toistemme seurasta.

Kokouksessa käsiteltiin sääntömääräiset asiat, vuoden 2021 tilinpäätös, toimintakertomus, toiminnantarkastajan lausunto sekä vuoden 2022 budjetti. "Vanha hallitus" jatkaa edelleen kuten myös toiminnantarkastaja Timo Kakkonen. Varatoiminnantarkastajaksi valittiin Rauno Kakkonen. Sovittiin, että vuoden 2023 sukutapaaminen ja varsinaisen kokouksen pidetään Itä-Suomessa, hallitus valitsee aikanaan kokouspaikan ja ajankohdan.

Tähän numeroon Tuija Kosonen kirjoitti vaikuttavasti sotatraumoista. Nuori jääkiekkoilija Valteri Kakkonen taas kertoo pelaamisestaan Kanadassa WHL-juniorisarjassa. Salla Kakkonen vieraili taidenäyttelyn avajaisissa ja koki siellä melkoisia elämyksiä. Kovasti kiitoksia avustajilleni. Lehtemme voitaisiin perustaa perhepalsta. Palstalle voisi lähettää kirjoituksia ja kuvia mm. häistä, ristiäisistä, merkkipäivistä, valmistujaisista, hautajaisista jne. Ehkä ei kuitenkaan "salarakkaista."

Hyvää vointia ja Uutta Vuotta 2023 kaikille!

Eero Kakkonen

*Nukkuva
lukeva
sammaltyttö.*

Collection Kakkonen – suomalaisen muotoilun loistetta

Espoon Tapiolassa seisoo suuria mittasuhteitaan esittelevä WeeGee-talona tunnettu Aarno Ruusuvuoren suunnittelema, vuosina 1964-1974 rakennettu ja myöhemmin Espoon kaupungin uudistama (2005) suomalaisen konstruktivismiin pääteos, jonka betoniset yksityiskohdat ja lasin nerokas käyttö ovat saaneet kansainvälistäkin huomiota. Aiemmin metsän kätkemä jylhä talo piiloutuu nyt kerrostalojen taakse ja kirjapainotoiminnan sijasta taloon on asettunut EMMA – Espoon modernin taiteen museo.

Tuoreimpana näyttelynä EMMAssa avattiin marraskuussa yleisölle Espoon kaupungin, EMMAN ja Kyösti Kakkosen yhteistyönä Collection Kakkonen; Kyösti Kakkosen kansainvälisessä mittakaavassakin merkittävä designkokoelma, joka keskittyy lasi- ja keramiikkataiteeseen tuoden esiin yli 30 taiteilijan teoksia. Kokoelma pitää sisällään noin 10 000 objektia, joista noin 1 300 on nyt talletettu EMMAN tiloihin. Yleisölle nähtävänä näistä 1 300 teoksesta on tällä hetkellä puolet.

EMMA ja Collection Kakkonen avasivat WeeGee-talon lasiset ovet 9. marraskuuta 2022 kokoelman avajaisten merkeissä. Tapahtumassa EMMAn valtava ykköskerrokset ei todellakaan ammottanut tyhjiyttään, sillä sitä täytti lehtikuusesta rakennettujen pöytien päälle kootun sekä seiniä koristavan laajan taidekokoelman lisäksi myös väenpaljous. Yksi hahmo oli kuitenkin ylitse muiden. Kauppaneuvos Kyösti Kakkonen tervehti vaimonsa Julianna Borsoksen kanssa jokaista vierasta iloisesti kyynärpäättervehdyksin toivottaen vieraat tervetulleiksi ihailemaan hätkähdyttävää kokoelmaa.

Teosten keskelle päästyään tuntui mahdottomalta päättää, mistä aloitaisi teosten läpikäymisen, sillä minne ikinä katsoikin, näki vieras kirkkaita värejä, kauniisti puhallettuja kuulaita lasiveistoksia ja ainutlaatuista keramiikkaa. Iso hallimainen tila ei sisältänyt yhtäkään tekelettä, jonka ohi olisi voinut kävellä katsomatta sitä. Se esitteli suomalaista designia Aino-Marsio Aallon ja Tapio Wirkkalan klassikoista Alma Jantusen 2022 luotuihin tuorei-

Terveisiä Nuutajärveltä.

siin uniikkeihin lasipatsaisiin. Tietyt teokset olivat kuitenkin ylitse muiden.

Oma suosikkini oli Kim Simonssonin Nukkuva lukeva sammaltyttö (2022). Kyseessä on käsin rakennetusta kivitavarasta muotoutuva suhteellisen pieni mutta todella kaunis ja pysäyttävä patsas, joka esittää nimensä mukaisesti pientä kirjaa sylissä istuvaa tyttöä. Kukkien keskellä istuvan tytön päätä koristaa kukkaseppelä. Kuva ei tee patsaalle oikeutta. Sitä olisi voinut tuijottaa tuntikaupalla, sillä teoksessa oli jotain epätodelliselta tuntuvaa kauneutta, jota ei vain voinut käsittää eikä siitä saanut tarpeekseen.

Kauttaaltaan vihreän sammaltytön vieressä seisoi korokkeella totaalisen musta Siluettityttö jolla auringonkukka (Kim Simonsson 2021). Tytön mustassa elektrostaattisessa pinnoituksessa oli jotain poikkeuksellista. Sen väri oli syvempi ja tummempi kuin yksikään koskaan näkemäni väri. Se imi kaiken valon sisäänsä jättäen jälkeensä vangitsevan mustan varjomaisen mekkoa käyttävän hahmon, joka riiputti kädessään kokoonsa nähden valtavaa mustaa auringonkukkaa.

Kolmas erityisen kiinnostava teos oli Markku Salon Huvimaja (1990/2022), joka houkutteli katsojan astumaan sisäänsä ja ihailemaan sen kolmimetristä kotamaista kattoa, jonka seinustoihin oli kertynyt pyöreitä värikkäitä esineitä, joiden hypnoottiset spiraalit vaativat katsojan huomiota. Teos vaikutti paitsi kokonsa myös sen kantamien taidokkaiden lasiesineiden vuoksi. Ympyröiden rinnalla komeili sudenkorentoa muistuttavia kauniita lasikappaleita, jotka huvimajan verkkomainen pinta oli vanginnut.

Huomiotta eivät jääneet myöskään Johannes Salon upeat vapaasti puhalletusta lasista muodostuvat patsaat kuten Merten salaisuudet (2020), Terveisiä Nuutajärveltä (2013) ja Kultaa! (2020). Näistä ensin mainittu, kirkkaan keltainen rintakuva hauskan näköisestä suippopäisestä miesmäisestä hahmosta, jolla oli päässään punainen hattu, vaikutti erikoisella leikkisyydellään. Viimeksi mainittu, niin ikään rintakuva, oli puolestaan täysin värittömästä lasista muodostuva ukko, jonka sisällä pientä

lasiset hahmot etsivät kultaa vedestä ja kiipeilivät metallisilla tikkailla kohti mustaa lasista silinterihattua, jota koristi kullan värinen rusetti.

Eniten huomiota näistä kolmesta sai kuitenkin osakseen korkealle lentämään asetettu raketti, Terveisiä Nuutajärveltä, joka kohosi taivasta kohti juuri maasta irronneen lentokoneen tavoin. Sen kirkkaan lasisen kuoren sisällä kiemurtelivat uskomattoman taitavaa lasityötä olevat keltaisen väriset lasiset nauhat ja lopussa kuplivat lasiset pisaramaiset liikkeen tunnetta luovat kuplat.

Näyttelystä löytyi myös vanhempia suomalaisia luovan työn tuloksia. Kyösti Kakkosen henkilökohtainen suosikki, Birger Kaipiaisen Helmilintu (kuovi), (1960) ei varmasti jäänyt keneltäkään huomaamatta. Tuo lasivetriiniin asetettu valtava kahlaajalintu komeili heti sisäänkäynnin edessä. Sen metallirunko kauniine helmineen kannattelee kellotauluja, jotka kaikki ovat pysähtyneet samaan aikaan 12.15. Linnun ja Kakkosen välillä on erityinen yhteys tuon erikoisen ajan vuoksi. 12.15 on paitsi Birger Kaipiaisen valitsema kellonaika, myös Kyösti Kakkosen syntymäaika.

Viimeisenä, mutta ei todellakaan vähäisimpänä, näyttely piti sisällään Oiva Toikan Lasimetsän (2003), jonka lasiset puut kohosivat ohuina ja herkkinä, mutta vahvoina kohti taivasta tummasta jalustastaan. Vaikuttavan teoksen yksityiskohtaiset puunlatvukset pakottivat katsomaan itseään kahdesti. Ensimmäisellä vilkaisulla lasiteos vaikutti ronskilta ja karkealta muotoilultaan vesiputousmaiselta kokonaisuudelta. Toisella vilkaisulla, tai pikemminkin pitkällä hartaalla katseella, metsä vangitsi huomion pieniin kauniisiin yksityiskohtiinsa puiden latvuksissa, joista jokainen oli uniikki ja vailla kaltaistaan. Niiden leikkisät tikkukaramellimaiset muodot kimalsivat kuulaina spottivalossa ja nämä ainutlaatuiset yksilöt vetäytyivät lähelle toisiaan muodostaen tiheän metsän, joka peitti toisen puolen teosta jättäen sen katselijan arvoitukseksi. Ei ole kysymystäkään siitä, miksi tämä teos on yksi näyttelyn ylistetyimmistä.

Ihailtuaan taideteoksia vieraat ohjattiin kuuntelemaan Espoon kaupunginjohtajaa Jukka Mäkelää,

Helmilintu.

EMMAN Collection Kakkonen -näyttelyn kuratoroinut amanuenssia Aura Vilkunaa ja museonjohtajaa Pilvi Kalhamaata sekä toki Kyösti Kakkosta. Nämä henkilöt iloitsivat kahdeksan vuotta kestäneiden neuvottelujen tuloksena syntyneestä näyttelystä ja sen avautumisesta yleisölle. Kaikki neljä odottavat innolla näyttelyn avaamaa yhteistyötä ja tulevien vieraiden reaktioita. Eikä syyttä, onhan näyttely ollut kaikilta kovan työn tulos.

Ja paljonhan näyttelyllä on katsojalleen tarjottavaa; se on vailla vertaansa. Sen ainutlaatuisten toistan lumoavampien teosten näkeminen on ehdottomasti koettava vuonna 2023. Näyttely on ainutkertainen mahdollisuus ihastella suomalaisen suunnittelun, taiteen ja luovuuden tuloksia sekä heittäytyä epätodellisen upean ja pysäyttävän taiteen lumoihin. Sen teosten loistoa ei voi tarpeeksi hehkuttaa, se on koettava itse. Eurooppalaisessa mittakaavassa pienen Espoon kaupungin helmi on nyt esillä, ja sen väliin jättäminen ei ole vaihtoehto.

Hyvää alkavaa vuotta ja upeita taidekokemuksia!

- Salla Kakkonen

OMA PAIKKANI

Jokaisella on oma paikka perheessä ja suvussa. Asia tuntuu itsestään selvältä, mutta sitä se ei läheskään aina ole. Paikka voi sotkeutua monesta syystä. Syitä voivat olla esimerkiksi vanhemman kykenemättömyys olla omalla paikallaan ja hoitaa vanhemman tehtäviä vaikkapa sairauden, kuoleman tai poissaolon vuoksi. Tällöin toinen vanhemmista tai joku lapsista usein ottaa pois-
sa olevan vanhemman paikan. Jokainen muistaa elokuvista, kuinka isä eri syistä, kuten sotaan tai pitkälle työkomennukselle lähtiessään tai kuolin-
vuoteellaan sanoo pojalleen: ”Sinä olet nyt mies talossa.” tai ”Pidä huolta äidistä ja sisaruksista, kun minä olen poissa.” Tällainen roolin ottaminen tapahtuu helposti tosielämässä myös ilman sanoittamista, lapsi vain ottaa roolin ja alkaa toimia siitä käsin. Lapselle vanhemman roolin kantaminen on raskasta.

Oman paikan sotkeutuminen voi tapahtua myös, jos sisarusparvessa on ollut lasten kuolemia, keskenmenoja tai raskaudenkeskeytyksiä. Myös aiemmista tai sivusuhteista syntyneet lapset vaikuttavat oman paikan kokemukseen. Joissakin tilanteissa lapsi joutuu ikään kuin kannattelemaan pieneksi tai heikoiksi jääneitä vanhempiaan. Suomen historiassa koko kansakuntaa yhdistävänä tekijänä ovat sodat, joista isät palasivat kotiin arkussa, fyysisiä vammoja saaneina, enemmän tai vähemmän haavoittuneina mieleltään ja lievimmissäkin tapauksissa vähintään muuttuneina miehinä. Koska suomalaisten sotatraumat ovat aktivoituneet Venäjän aloittaman hyökkäyssodan ansiosta, lienee paikallaan pysähtyä hetkeksi asian äärelle. Jokainen voi omalta osaltaan poh-
tia, miten sotatraumat ovat vaikuttaneet tai vaikuttavat omassa elämässä vielä tänään.

Sotien vaikutus

Historiantutkija Ville Kivimäen kirjoittama suomalainen tietokirja *Murtuneet miehet: Taistelu suomalaisotilaiden hermoista 1939–1945* käsittelee toisen maailmansodan aikaista sotilaspsykiatriaa. Kirja pohjautuu hänen väitöskirjaansa suomalaisten sotilaiden psyyken kestämisestä ja murtumisesta talvi- ja jatkosodassa. *Murtuneet miehet* sai vuoden 2013 Tieto-Finlandia-palkinnon. Psykkisiin häiriöihin liittyi sotavuosina häpeää ja paheksuntaa. Epäiltiin, että osa oirehtivista teeskenteli päästäkseen rintamalta pois. Mielen murtumista ei ymmärretty samanlaiseksi sankaruuden ja uhrivalmiuden ilmentymäksi kuin fyysisistä haavoittumista.

Nykyisin ajatellaan sotilaiden oireiden olleen ilmentymiä posttraumaattista stressihäiriöstä, joita ei noihin aikoihin vielä osattu diagnosoida. Sen sijaan oirehtimista selitettiin henkilön mielen rakenteen heikkoudella. Traumaperäinen stressireaktio voi kehittyä henkilön jouduttua kohtaamaan tapahtuman, johon liittyy joko kuolema tai vakava loukkaantuminen, niiden uhka taikka oman tai toisen fyysisen koskemattomuuden vaarantuminen. Eli käytännössä kaikki sodan kokeneet olivat alttiita niille.

Suomen talvi- ja jatkosodassa kaatui 70 000, katosi 10 000 ja haavoittui 200 000 henkilöä. Monet

kärsivät sodan jälkeen posttraumaattisista oireista, kuten ahdistavista muistoista, painajaisista, ylivireydestä, masennuksesta, apatiasta, huimauksesta, yökastelusta tai vapinasta. Sodan aikana ja sen jälkeen miehisyttä korostettiin ja sodan seurauksena tulleet mielenterveydelliset ongelmat nähtiin heikkoutena. Annettua keskustelua voi kuvata sanoilla ”nosta housut ja pyyhinenä”. Mielensairautta ei ymmärretty ja tästä aiheutui sairastuneille ja heidän perheilleen valtavasti häpeää ja kärsimystä. Huomattavaa on, että oireet voivat ilmetä kymmenien vuosien kuluttua. Eheä sankaruus ei ole sodassa mahdollista!

Suomalaiset ovat tunnettuja kovasta työnteosta ja voidaan ajatella työnteon juurien osaltaan johdettavan sodasta. Sodan jälkeen koettiin henkiinjäämissyällisyyttä ja tehtiin töitä kuolleidenkin puolesta. Ahdistus upotettiin työhön, toiset hoitivat sitä myös alkoholilla.

Sodan väkivalta on saattanut jatkua sukupolvelta toiselle muun muassa niin, että henkilö on konfliktien ja provosoitumisen pelossa vältellyt lapsiaan ja tahtomattaan laiminlyönyt heitä. Toisaalta tunteista vaiettiin ja niitä etäännytettiin, jolloin joissakin tilanteissa ne purkautuivat aggressiona. Ulkopuoliset eivät tilanteisiin tarttuneet pelon vuoksi tai koska henkilöitä pidettiin sotasankareina.

Kotirintamalla naisilta vaadittiin itsenäisyyttä, urheutta ja lujuttua. Piti ymmärtää ja surra menetyksiään hiljaa kunnan suomalaisen tapaan. Naiset sairastuivat vahvuuteen, sillä heikkoudelle ei ollut tilaa.

Sodan tunneperintö

Työiltä odotettiin kiltteyttä ja he oppivat pistämään omat toiveet ja tarpeet syrjään. Isät olivat pojilleen etäisiä ja ankaria. Tunteita, surua ja itkua ei näytetty. Lapset olivat omillaan, kilttejä, ahkeria ja näkymättömiä. He jäivät emotionaalisesti yksin. Heidän arveltiin soputuvan mihin vain, vaikka he saattoivat tuntea huolta ja kuolemanpelkoa ja elämä saattoi olla seka-sortoista.

Kiintymyssuhteet vanhempien ja lasten välillä olivat etäisiä ja ohuita. Edelleenkin suomalaisille tyypillisintä on välttelevä kiintymyssuhdemalli, jossa ihminen luottaa vain itseensä, sillä hän ei halua tuntea itseään heikoksi tai haavoittuvaksi. Hän mieluummin pärjää yksin ja pakenee velvollisuuksiinsa ja jatkuvaan tuhuamiseen. Välttelevässä kiintymyssuhteessa rakkautta on vaikeaa osoittaa kosketuksin ja sanoin. Sen sijaan tarjotaan pullaa ja siistiä kotia. Siitä lapsen tulisi ymmärtää rakkaus. Sanotaan, että suomalainen mies ei puhu, eikä pussaa. Ehkä voisi lisätä, ettei suomalainen puhu tunteistaan, eikä varsinkaan itke.

Sota-ajan kokeneiden vanhempien lapsista tuli säiliöitä, joihin sodan ahdistus tiivistyi. Voidaankin puhua kannattelijasukupolvesta, jonka on ollut vaikeaa pyytää apua ja jotka ovat erittäin velvollisuudentuntoisia. Aikakauden äiteihin ja isiin pitäisi osata suhtautua armollisemmin. He olivat oman historiansa tulosta, moni syvästi haavoitettu itsekkin.

Sotalapsia oli n. 80 000. He kokivat kaksi traumaa, ensin eron omasta perheestä ja toisen eron uudesta perheestä. Kaikki muuttui kahteen kertaan. Tutkimukset ovat osoittaneet, että sotalapsilla on aikuisena muuta väestöä enemmän psyykkistä ja fyysistä oireilua. Perheissä koettiin syyllisyyttä lasten pois lähettämistä sekä toisten vanhempien kaipaamisesta. Asioista tuli tabuja, joista ei voinut puhua.

Evakkoja oli lähes puoli miljoonaa. Heitä vaivasi juurettomuus ja kodittomuus. Koettu ikävä, haikeus ja menetyksen tunne siirtyivät seuraaville sukupolville.

Toipuminen

Massiivisesta traumasta, kuten sodasta toipuminen vie useita sukupolvia. Tunneökyky kasvaa sukupolvelta toiselle, ellei sitä pureta. Traumaattinen kierre ei lopu, ellei sitä katkaista.

Ensimmäinen sukupolvi, joka on itse kokenut sodan, yrittää olla etäällä kokemuksista ja suuntautuu nykyhetkeen. Toisella ja kolmannella sukupolvella ei ole omakohtaista kokemusta sodasta ja he eivät halua syyllistää sodan kokeneita. He voivat kokea haamuistunutta, epämääräistä pahaa oloa. Kolmannen ja neljännen sukupolvien edustajat voivat oireilla ylisukupolvaisia traumoja eri tavoin, esimerkiksi uupumuksella ja masennuksella. Heillä on jo riittävästi etäisyyttä kohdata ja käsitellä traumaa.

On tärkeä pohtia, miten itse voi katkaista näitä ketjuja. Miten välttää siirtämästä tuhoisia toimintamalleja omille lapsilleen? Kuinka toimia nyt, kun kansallinen turvallisuudentunne on heikentynyt useista syistä, kuten koronasta, Venäjän sotatoimista Ukrainassa ja energiakriisistä.

Tarvitaan vakauttamista, jota voi vahvistaa esimerkiksi menemällä luontoon tai saunaan, harrastamalla liikuntaa, kuuntelemalla mu-

siikkia tai nauttimalla muista taide-elämyksistä. Aikaa kannattaa viettää läheisten ja lemmikkien kanssa. Jos uutiset ahdistavat, niitä kannattaa välttää. Se on itsesuojelua.

Hengitys on automaattista ja voi tuntua oudolta, että hengittämistä pitäisi jotenkin erityisesti opetella tai ajatella. Tietoisien hengityksen avulla voimme kuitenkin melko nopeasti ja helposti säädellä vireystilamme. Hengitykseen keskittyminen ankkuroi läsnä olevaksi tähän hetkeen, jolloin mielenkuohut yleensä hellittävät. Hengitys on liikettä kehossa ja sitä on helppo seurata. Hengityksen huomioiminen parantaa keho-mieliyhteyttä ja huomion vieminen hengitykseen kiinnittää ihmisen nykyhetkeen. Voit rauhoittaa itseäsi hengittämällä rauhallisen sisäänhengityksen ja sisäänhengitystä pitemmän, hitaan uloshengityksen tahdissa. Netistä löytyy paljon opastusta tästäkin asiasta. Kannustan kokeilemaan, tämä on helppo ja halpa konsti, joka kulkee aina mukana.

Mikäli tunnistit välttelevän kiintymyssuhteen toimintatapoja itsessäsi ja/tai omassa lapsuuden perheessäsi, saattaa olla hyvä opetella uusia tapoja. Omien tarpeiden ja toiveiden tunnistaminen ja niistä puhuminen saattavat viedä sinut epämukavuusalueelle, mutta se kannattaa. Yksi keino muuttaa omaa itseään on opetella katsomaan toista ihmistä silmiin.

Saatoit käydä pohtimaan omaa paikkaasi perheessä. Ehkä huomasit, että olet joutunut väärälle paikalle perhesysteemissäsi. Voit tehdä pienen harjoituksen, jossa kuvittelet mielessäsi lapsuudenperheesi jäsenet puolikaareen niin, että ensin on isä, sitten äiti ja sen jälkeen kaikki, myös kuolleet lapset, siinä järjestyksessä kuin he syntyivät. Kuvittele seisovasi omalla paikallasi perheessä ja sano hiljaa mielessäsi tai ääneen: ”Tämä on minun paikkani”. Viipyile tuntemuksissasi.

Jos sinun on vaikea kuvitella asiaa mielessäsi, voit tehdä harjoituksen myös asettelemalla lattialle puolikaareen paperit, joille olet kirjoit-

tanut perheenjäsenesi nimet edellä mainitussa järjestyksessä. Asetu sitten seisomaan omalle paikallesi ja sano ”Tämä on minun paikkani”. Tekemällä harjoituksen paperien avulla voit saada paremman kosketuksen kehon tuntemuksiisi. Älä hämmästy, jos harjoitus tuntuu voimakkaalta.

Eeva Heilalan runo kannustaa katkaisemaan taakkasiirtymän eteenpäin siirtämisen sukupolvelta toiselle. Sitä ei voi tehdä toisen puolesta.

*”Murhe ei ole
mikään ketjukirje
jota on jatkettava
sukupolvesta toiseen.”*

*Tuija Kosonen,
psykoterapeutti, työnohjaaja
Kitee*

Lähteet

Ville Kivimäki. 2013. Murtuneet mielet: Taistelu suomalaissotilaiden hermoista 1939–1945
Sari Yli-Juuti. 11.5.2022. Traumasummit: Sotatraumat koskettavat tavalla tai toisella meitä kaikkia.
Sari Yli-Juuti, Marja Jokiahon. 14.9.2022. Webinaari: Kauhun kaiut – sodan ylisukupoviset taakat.

Kokemuksia Kanadasta

Vuosi on 2018, tuuletin puhaltaa kylmää ilmaa naamaani kuumana kesäpäivänä. Saan puhelun agentiltani, joka kyselee suunnitelmista tuleville kausille. Entisen urheilutoimenjohtajan kanssa käydyn palaverin perusteella rooli ei tulisi olemaan halutunlainen tässä seurassa. Esiin nousee mahdollisuus lähteä Kanadaan pelaamaan jääkiekkoa WHL nimiseen juniorisarjaan. Ehdotus on mielenkiintoinen, olen aina halunnut nähdä maailmaa ja kokea erilaisia asioita jääkiekon ohella ja tämä olisi siihen loistava mahdollisuus. Vanhempien kanssa asian läpikäytyäni olen nopeasti tehnyt päätökseni: Kyllä, sinne haluan lähteä. Muutos on suuri juuri täysi-ikäisyyden saavuttaneelle nuorelle miehelle mutta päätös on tehty ja ei sitä voinut alkaa pelkäämään.

Kanadan juniorisarjoissa pelaajat varataan ympäri maata eri joukkueisiin, joten järjestelmä ei

toimi kuten Suomessa, jossa pelaajat edustavat oman kotikaupunkinsa seuraa. Majoitus on hoidettu kaupungissa asuvien perheiden toimesta, jotka haluavat olla mukana seuran toiminnassa. Seurat maksavat kuitenkin korvausta perheelle per pelaaja. Minut vastaanottanut perhe oli ollut toiminnassa jo noin kymmenen vuotta mukana ja talossa asui myös kaksi muuta pelaaja. Kaupunki oli Cranbrook, pieni mutta hyvin kodikas paikka. Heti saavuttuani Kanadaan tuli selväksi kanadalaisten ihmisten stereotyyppinen kohtelisuus ja halu auttaa. Perheen vanhemmat huolehtivat kaiken ruuanlaitosta pyykkien pesemiseen.

Urheilullisesti sarja on vaativa, pelejä on paljon ja pelimatkat ovat pitkiä. Joukkueemme pisin pelimatka on hieman vajaat kolmetoista tuntia ja lyhin kolme tuntia, joten bussin lattiaa sekä

penkkejä tuli kulutettua todella paljon. Kausi alkoi USA:n puolelta, jossa vastassa oli Spokane Chiefs heidän kotiavauksessaan. Nuorelle suomalaispojalle oli silmiä avaava kokemus olla jäällä seisomassa, kun kymmentuhat päinen yleisö lauloi USA:n kansallislaulua. Tämä antoi jo kuvaa siitä, kuinka suuri asia jääkiekko on Pohjois-Amerikassa. Kausi oli urheilullisesti vaativa, pitkien välimatkojen takia vietimme kaksikin viikkoa reissun päällä pelaten vierasotteleja ja nukkuen hotelleissa. Hotelleista sen verran että ne tässä maat olivat pääosin loistavia, joten se ei ollut suuri ongelma. Pelillisesti kauteni ei ollut mikään nappisuoritus mutta ei myöskään epäonnistuminen. Suurin asia mitä tältä reissulta kuitenkin sain, oli valtava henkinen kasvu niin urheilullisesti kuin urheilun ulkopuolella.

Päätös on vaikuttanut olevan hyvä vuonna 2019 palattuani suomeen solmin JYPin kanssa kaksivuotisen sopimuksen. Ensimmäinen vuosi tästä meni KeupaHT:n riveissä Mestiksessä mutta sain myös ensimmäiset liigapelini tänä kautena. Jatkosopimus tehtiin vielä vuonna 2022 kahdeksi vuodeksi. Viimeisen kolmen vuoden aikana

vyölle on kertynyt 125 liigaottelua. Kanadassa viettämäni vuosi on ollut suuressa osassa vaikuttamassa siinä millainen pelaaja sekä ihminen olen.

Hyvää tulevaa vuotta ja menestystä kaikille Kakkosille!

Valtteri Kakkonen

Kakkosten sukuyhdistys

Hallitus Eero Kakkonen, puheenjohtaja
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 0400 679328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Kyösti Kakkonen
Mulonniementie 190, 80330 Reijola
kyosti.kakkonen@k2.fi

Eila Hyvärinen
Hepomäentie 10, 80140 Joensuu
puhelin 040 7276745
hyvaeila@gmail.com

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätie 20 C 40, 20100 Turku
puhelin 040 5670407
kakkonjo@gmail.com

Raija Vassinen
Lähdetie 1, 40530 Jyväskylä
puhelin 050 5936220
raija.vassinen@gmail.com

Eero Autere
Aittarivi 6 as 7, 01660 Vantaa
puhelin 040 5383158
eero.autere@elisanet.fi

Tea Vänskä
Koulukatu 45 A as 12, 80100 Joensuu
puhelin 050 4952816
vanskatea@gmail.com

Hallituksen sihteeri ja jäsenrekisteri

Leena Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 050 3728622
leenam.kakkonen@elisanet.fi

PikkuKakkosen toimitus

Eero Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
eero.kakkonen@elisanet.fi

Sukututkimus

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätie 20 C 40, 20100 Turku
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Sukuyhdistyksen jäsenmaksut

Aikuisjäsen 25 eur/v,
lapsi (alle 18 v.) 10 eur/v
Pankkitili Nordea FI5610403500363472